

„Šobrīd mācos klusēt

Pirms došanās uz interviju
ar aktieri un režisoru

INTARU REŠETINU mani uz
gājēju pārejas gandrīz nobrauc
mašīna, sarunātā tikšanās
vieta ir pārpildita, un vispār
nekas nenotiek tā, kā plānots.
«Braucam uz Lielajiem kapiem,
runāsimies tur,» vienā mirklī
izlemj Intars. Un tā mēs sēžam
mašīnā ar skatu uz romantisko
parku un mēģinām likt Intara
šābrīža dzīves puzli. Intara dzīve
joprojām riņķo ap teātri, lai arī
viņam ir nopietnas pārdomas
par savu aktiera nākotni.

INTARS: Pirms četriem gadiem šajos kapiņos, stāpē citu, kopā ar Gunu Zariņu mācījāmies tekstus *Cerību ezeram*. Agrāk te tuvumā dzivoju, tāpēc šī man ir tāda miļa vieta. Citi to sauc par saldumu, romantismu, maigumu un sievišķību, bet man, puišim no laukiem (*Intars nāk no Rūjienas – aut.*), kura bērnība pagājusi loti, loti tuvu zemei, laukiem un dārza darbiem, patīk uz šejienu atbraukt pavasaros, kad te zied zilo puķišu lauki. Tā ir kā magiska zila jūra, it kā mirušās dvēselites par sevi atgādinātu. Pat gribas to visu iemūžināt tādā lēnā kino kadrā.

VINTRĀ: Tu te bieži piebrauc?

Jā, šad tad atbraucu paplāpāt ar cilvēkiem. Un apstājos tieši šajā vietā, kur stāvēt nedrīkst. Tāpēc tā vienmēr ir tuksā.

Bet tu sākumā gribēji runāt par Parizi.

Kad filmējām jaunās sērijas 360 TV šovam *Sapnis par Eiropu*, viesojāmies pie Leldes Vikmanes un viņas vīra francūža. Es Leldei saku: «Klau, vai tu mani vari aizvest Parīzē uz kādu kapšētu?» Viņa mani aizveda uz Perlašēza kapsētu, kur ir arī Moljēra kaps. Un es taču savulaik esmu spēlējis Moljēra *Tartifā* Pernela kundzi. Jancīgi bija tas, ka pa ceļam uz kapiņiem Leldei izstāstīju anekdoti, kuru reiz dzirdēju no Ausmas Kantānes: «Mirst vecais Ābrams, pasauc pie sevis dēlu un saka: pēdējā stunda ir klāt, un es tev vēlos iedot ceļamaizi visai dzīvei. Klausies, tev jāprecas trīs reizes! Pirmo sievu nem ebrejieti, jo tev jāturpina dzimta. Otra sievu nem krievieti, jo viņas ir labas un izdarīgas intimajā dzīvē. Bet trešo sievu nem latvieti, jo tās labi par kapiem rūpējas.» Lelde to pārtulkoja savam vīram, un viņš smējās kā kutināts. Tā ir ar tiem kapiem.

Cik zinu, tev vispār ir milētība pret frančiem.

Jā, Parīze man ir miļa. Šogad vien tur esmu bijis jau trīs reizes. Pēdējā reizē kopā ar filmēšanas grupu, pirms tam ar gimeni, vēl pirms tam – atbalstīt sievu, kad viņa Parīzē skrēja maratonu. Arī tad, kad gimenes nav klāt, tās atmiņas par tur kopā piedzīvoto pabaro.

Bet mani loti uzrunā franču dramaturģija – divreiz esmu iestudējis Floriana Zellera lugas, tagad iestudēšu arī Mihaila Čehova Rīgas Krievu teātri. Kāpēc tieši Zellers man ir tik miļš? Tāpēc, ka viņš raksta gudri un ne virspusēji. It kā man dzīvē vajag to vieglumā, bet enkuru izmest varu labā dramaturģijā. Man būtiskas ir tēmas, kas liek skatītājiem aizdomāties. Un, ja nav tās garīguma un vertikāles izjūtas, tad bieži vien aktieriem apdziest acis.

Tev jau pašam aktieriskā ziņā arī tās acis, šķiet, drusku ir apdzisušas... Bet pieļauju, ka tu gūsti gandrijumu no režisēšanas.

Nu jau iestudēju kādu piekto gadu, un režijā tas apvārsnis ir plašaks un jūra dzīlāka. Ja aktieris ar saviem, kā reiz teica režisors Kārlis Auškāps, sviedriem, asarām un sēklu izveido bērniņu, tas piedzimst dzīvs un vēl patīk skatītājiem, tad tas ir tāds sajūtu apogejs! Uz skatuvēs kā aktieris tu vairāk esi burātājs, kas kēr to kaifu, esot vilni. Bet režisors atbild par kopumu – par jūras dzīlumu, par aktuālu tēmu ne tikai pašam, bet arī skatītājiem. Bez izklaides, protams, arī nevar, bet tai jābūt kvalitatīvai.

Kura no tevis iestudētajām izrādēm tev pašam sagādājusi visielāko gandrijumu?

citi režisori vairs mani vai nu negrib, vai nespēj redzēt kā aktieri un neko ne piedāvā. Vienīgi Laura Groza-Kibere man šad tad iedod kādu lomu. Biju aizgājis pie Dailes teātra direktora Andra Vitola un teicu viņam: «Ja es teātrim neesmu vajadzīgs, laid mani valā!» Jo man šķiet: ja es te kā aktieris tikai aizņemu vietu, varētu nākt kāds cits, kas degtu un cīnītos. Kaut kā tā ideja nobuksēja. Bet, stāpē citu, labprāt gribētu būt režisors Dailes teātra štatā, jo es esmu dailēnietis, Kārla Auškāpa studijas absolvents, un šī ir mana enkura vieta, kur sirds klāt.

Bet vietu sev kā aktierim tu isti šobrīd neredzi?

Tas ir absoluvi normāli. Acīmredzot esmu izaudzis, un to jūt arī pārējie. Divreiz mēnesī spēlējot *Cerību ezerā*, man ir sajūta, ka tas instruments vēl

Draugi mīlie, ja ir karš, es gribu šaut ar lielgabalu, nevis sargāt mežu ar koka zobentiņu rokās!

Pērn iestudēju franču dramaturga Ērika Asu izrādi *Mūsējās* – komēdiju ar iespēju sataustīt dzīlumu. Turklāt man bija unikāla iespēja strādāt ar saviem kursabiedriem – *brāļukiem*, kā mēs cits citu saucam, ar čomiem no 1998. gada – Gintu Grāveli, Lauri Subatnieku, Aldi Siliņu. Tik daudz *sūdus* kopā esam vārrijuši un arī izstrēbuši. Iedodot viņiem vismaz 20 gadu vecāku vīriešu lomas, manuprāt, bija lieliska iespēja pašiem padomāt par savu dzīvi. *Mūsējās* kļuva par vienu no visvairāk spēlētajām pagājušās sezonas Dailēs teātra izrādēm. Un man ir loti liels gandrijums, ka skatītājs nāk skatīties un viņam patīk. Tas ir mans krējumiņš, kas man te noteik pazodē.

Kuru no savām lomām tu gribētu izcelt?

Vienīgā pilnīgā mana loma, kura man kā aktierim sniedz gandrijumu, šobrid ir Jaunajā Rīgas teātrī *Cerību ezerā*. Es nečikstu, bet tas laikam ir loģisks ceļš. Tā kā pats esmu režijā, tad

spēlē, ka gammas neesmu aizmirsis. Bet aktierim, lai nezaudētu profesionalitāti, visu laiku ir jāspēlē – tāpat kā ķirurgam visu laiku ir jāgriež. Draugi mīlie, ja ir karš, es gribu šaut ar lielgabalu, nevis sargāt mežu ar koka zobentiņu rokās! Tas virza uz priekšu.

Pieļauju, ka tu zini, kā ir – justies nenovērtētam.

Kad iestudēju savu debijas izrādi *Nakts vēl nav galā*, man bija šī izjūta kā aktierim. Un – paldies Dievam – tā bija kā impulss. Šobrid esmu lāmigs,

JAUNUMU reklāma

DZELZS HELĀTA PREPARĀTS MUTĒ ŠĶISTOŠA PULVERA VEIDĀ – UNIKĀLA FORMA!

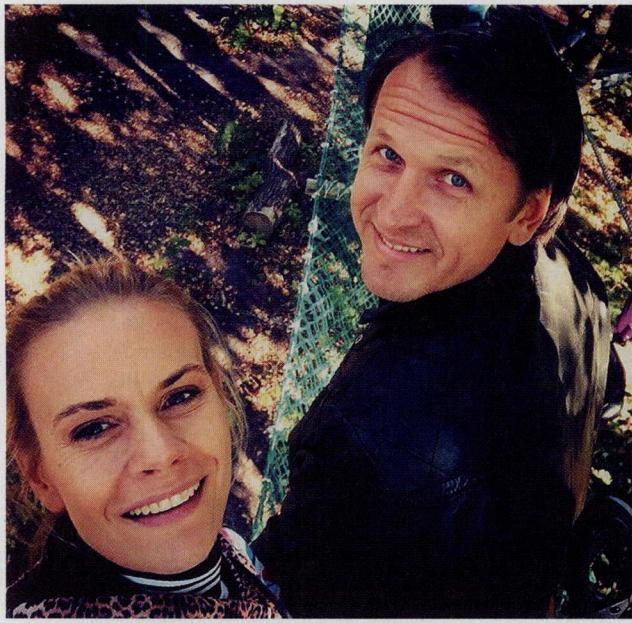
Jaunākās paaudzes organiskās dzelzs preparāts ar dzelzs aminoskābes helātu *FERROCHEL®* – visefektīvākā un vislabāk panesamā dzelzs forma normāla dzelzs līmēpa atjaunošanai un dzelzs deficitā novēršanai.

Paredzēts bērniem no triju gadu vecuma, pusaudžiem un pieaugušajiem dažādu dzelzs deficitā izraisītu veselības traucējumu novēršanai atbilstoši ārsta ieteikumiem: grūtniecības un zidišanas laikā, spēcīga menstruālā asinošana, regulāra asins nodošana, intensīva fiziskā slodze, bērniem un pusaudžiem intensīvas aušņas un attīstības laikā.

Nopērkams aptiekās un www.vitaminī.lv

Uztura bagātinātājs. Uztura bagātinātājs neaizstāj pilnvērtīgu un sabalansētu uzturu.

ka varu darīt to, ko mīlu, kopā ar cilvēkiem, kurus mīlu.

Es neesmu cilvēks, kas dudas *meinstrīmā*. Turklāt Dailes teātrī ir tik milzīga konkurence un lomu tikai tik, cik ir. Ja vēl nēm vērā aktieru rakstura īpašbas... Es jau neesmu nekāda *lastočka* vai *ābolmaize (smaida)*. Man ir karstas asinis - krievu, poļu, igauņu, latviešu un baltkrievu asiņu sajaukums. Un tas, ka neļaušu sev darīt pāri un cīnišos, man tiešām ir raksturā. Turklāt, iestudējot *Nakts vēl nav galā* ar Ķuzulīti (Ilzi Ķuzuli-Skrastiņu) un Gintu Grāveli, grupai *Snow Patrol* iznāca dziesma *Called out in the dark*, kuru sākotnēji iekļāvu izrādē. Tās teksts - šis ir tavs laiks, lai rikotos, - man likās vitāli tik precīzs un svarīgs, ka kļuva par manu himnu, kurās pavadā es gāju.

Kopš tā laika ir pagājuši pieci gadi. Esi sapratis, ko gribi, varbūt esi gatavs kaut ko mainīt?

Man ir sapņi un vīzijas, bet neesmu pārliecināts, vai par tiem šobrīd gribu runāt. Taču man ir konkrēti mērķi apmēram diviem, trim gadiem kā režisoram. Esmu atslisjis un ieplānojis lugas, kuras gribētu iestudēt. Bet šobrīd jau gandrīz esmu izlēmis, ka varētu likt punktu kā aktieris. Šajā brīdī garām paskrien apalīgs vīrietis svītraiņā kreklā. Intars saka: «*Mans draugs. Atbraucu mājās no raidījuma. Sapnis par Eiropu*» filmēšanas kā apalītis un arī tagad skrienu.»

Gribi teikt, ka Francijā pieņēmies svarā?

Jā. Filmējot pirms gada Amerikā, 36 dienu laikā pieņemos svarā par piecārpus kilogramiem. Tagad pēc pirmās Eiropas šova tūres esmu uzēdies par četrarpus kilogramiem. Bet tas režīms bija tāds, ka pēc 13–14 stundu filmēšanas vakariņas parasti bija kādos divos naktī. Un šajā vecumā

grupā jau vielmaiņa nav no spožākajām.

Parīzē skriet nevarējī?

Tad jau būtu nomiris kādas sešpadsmit reizes. Bet tagad jātiekt valā no liekājiem kilogramiem. Paldies Dievam, mana sieviņa ir fitnesa trenere. Un cilāt svarus, piemēram, es nevaru, jo esmu sabeidzis muguru, un nospiesta nerva dēļ man jau kādu pusotru gadu tirpst kājas un rokas.

Kā tev šķiet - kā dēļ no rīta ir vērts celties?

Baigi labs jautājums, un negribas to sasmērēt ar paviršu atbildi...

Darbdienu rītos mazāko meitu es vedu uz dārziņu, un mums ir tāds rīta rituāls - meitai ir jāiedod desmit bučas, tad jāsāmīlo, tad divdesmit bučas un tad ar abiem pirkstiem jātūr valā actīnas, un tad viņa ir mīļa un smaidīga. Ieraudzīt vienu no saviem enģeliem smaidošu no rīta - tas ir nenovērtējami. Tā dēļ esmu visu gatavs darīt.

No kā tu baidies?

Ja tā globāli, tad par drošību un nākotni, jo tas viss skar arī manu ģimeni.

teiciens - pilni kapi ar neaizvietojamiem cilvēkiem. Skaudri, bet precīzi teikts. Ja ģimene nav pamatvērtība, tad pārējam ir sekundāra nozīme. Lidz tādām atziņām, protams, arī jānonāk.

Nu skaidrs. Jo reizēm vāveres riteņi pārtrauc kaut kas pilnīgi negaidīts, pēc kā tu izsījā savas svarīgākās liecas dzīvē.

Es to gan nevienam nenovēlu, bet, manuprāt, jebkuram kādā dzīves mirklī ir jādabū no dzīves belziens un jānonāk kaut kādā nulles punktā. Jo tikai tad tu atkal vari kāpt augšā. Tā ilūzija, ka tu visiem esi vajadzīgs, ir absolu- ti mulķīga.

Pats arī esi piedzīvojis šo nulles punktu?

Viss pagājušais gads gan ar Ušakovu (*Intars publiski paziņoja, ka vairs nevēlas nekādus kontaktus ar mūzikiem un māksliniekam, kuri uzstājas partijas «Saskaņa» rīkotajos priekšvēlēšanu pa-sākumos - aut.*), gan ar manis kritizēšanu, gan ar dzeltenās preses murgiem par manu šķiršanos, kuru vispār neesmu komentējis līdz šai dienai, samala un sabradāja manu tēlu. Varu tikai patiekt to, ka man ģimenē bija ļoti smags posms. Tādā ziņā neesmu nekāds ūnikums vai izpēmums. Smags, bet bai- gi labs gads - tādā ziņā, ka sakārtojās

‘’Viss šis gads ar dzeltenās preses murgiem par manu šķiršanos samala un sabradāja manu tēlu.

Man ir divas brīnišķīgas meitas, kuras esmu radījis kā logisku turpinājumu, un man ir atbildība par viņām. Loti gribu, lai no meitām kaut kas izaug, un es to uzskatu par sava mūža lielāko uzdevumu. Gribu, lai mani zvīrbuliši ir sagatavoti dzīvei gadījumā, ja ar mani pašu kaut kas notiks. Man ir bail... bet tas varbūt ieprogrammēts zemapzinā dzimtas līmeni, ka tas nāves enģelis mums brižiem bijis diezgan tuvu. Mammai tētis aizgāja bojā, tētim tētis atbrauca mājās ratos no kroga miris, mammas pirmais vīrs aizgāja bojā avārijā, tā kaut kā... Uz to, protams, nevar ieciklēties, bet visu laiku iekšēji baidos - kaut nu mums ar sievu izdotos, kaut ar maziņiem viss būtu kārtībā. Gimene - tas ir viestrauslākais un visvairāk lolojamais.

Un, galu galā, droši vien ari vissvarīgākais dzīvē. Jo tad, kad kaut kas notiek, pārvarā jau ģimene ir vienīgais atbalsta punkts.

Nuja, kam vēl pa lielam tu esi vajadzīgs?! Redzi, tagad mēs te sēžam pie kapiņiem, un ne velti ir tas

mana dzīves vērtību skala. Jo tu apstājies tajā savā skrējenā, kurš sācies kādos 18 gados, iztēlojoties, kā veido si savu dzīvi, ka tev būs sieva, bērni, māja, mašīna, karjera, ka tu kaut ko sasniegsi, un tad tie izjukušie puzzles galbiņi - tāpat kā tagad tās sabirušās lapas - saliekas tā, ka tas tornis vairs negāžas.

Un kas tad tevi izkristalizējās?

Tas, ko jau teicu, - principā viss mans skrējiens ir pakārtots ģimenei. Šogad mums bija tik fantastiska vasara! Man bija trīs brīvas nedēļas. Tik daudz laika kopā ar ģimeni un bērniem sen nebiju pavadījis. Un, ja man nebūtu bijusi iespēja apstāties, es būtu aizskrējis, vai dieviņ, cik tālu! Tā vietā sāku plānot savu dzīvi. Esmu iemācījies teikt nē, un tagad mācos vēl vienu jaunu lietu - kļūsēt. Man šķiet, ka nav obligāti jāpaziņo visiem savs viedoklis.

Tas nozīmē, ka tu vairs nerakstīsi savus asos tvītus? Tādus kā to, kurā pērn atzini, ka, tavuprāt, *Spēlmanu naktij nominētas viduvējās izrādes.*

Redz, es esmu karstasinigs. Un bei-gās jau tikai pats vien par to maksāju. Runājot par šo manu pērnā gada tūtu – sākumā tas bija absolūti nevainīgs. Jo es uzrakstiju: «Laikam no teātra mākslas neko nesaprotu, jo *Spēlmaņu naktij* izvirzītas dažas izrādes, no kurām pēc pirmā cēliena aizgāju prom.» Vēlāk jau tas izvērtās kašķi, un es pat tiku ci-tēts *Spēlmaņu nakti*. Bet, draugi miljie, ja nav ko nominēt, tad varbūt nemoni-nēt vispār!?

Zini, kā ir tagad? Iesāku rakstīt tūtu un 80 procentos gadījumu to uzreiz iz-dzēšu. Jā, man – tāpat kā citiem dīvāna ekspertiem – ir viedoklis par daudz ko. Bet nu nevajag.

Atgriežoties pie trijām brīvajām nedēļām – ko tu darīji?

Pirma reizi dzīvē uz vienpadsmi tie-nām aizbraucu uz Zviedriju makšķe-rēt – kopā ar septiņiem čāliem. Pilnīga baula. Tad ar meitām aizbraucām uz Disneylendu, kur es kādas četras rei-zes gandrīz nomiru. Šausmas! Brīvais kritiens vienpadsmi stāvu mājas aug-stumā, amerikānu kalniņi, nāves cil-pas. Kamdēl? Bet kā tu savām meitām

Par to pareizību runājot – Normunds Naumanis atnāca uz manu debijas iz-rādi *Nakts vēl nav galā*. Viņš to noska-tījās un pēc tam man pateica par pāris vietām izrādē, kurām viņš nav noticē-jis. Bet viņš ļoti labus vārdus teica par aktrisi Ilzi Kuzuli-Skrastiņu, apgalvo-jot, ka tik labu Ilzi vēl neesot redzējis. Viņš bija pārsteigts par to, ka Ilze spēj būt tik silta. Un, tāpat kā man tuvi ir jū-tīgā tipa aktieri, tāpat man ļoti patīk cil-vēki, kuri emocionāli dalās ar savām iz-jūtām. Taču Normunds man teica arī tā: «Bet zini, Intar, tu esi *bišķiņ* par parei-zu, tev vairāk jādauzās.» Šī epizode man lika aizdomāties par to pareizumu.

Un ko tu izdomāji?

To, ka šī te pareizība ir mana piesardzība un bailes. Jo, mācoties Kultūras akadēmija, pusotra gada laikā par reizi-soru kļūt nevar. Un sākotnēji tā ir gan cieņa pret skatītāju, gan mana atbildība pret kolēgiem. Un, kā reiz teica mūsu visu mīliais Kroderītis: režisors, kurš uz-taisījis vienu izrādi, nav režisors. Un es tam piekritu. Jā, manas izrādes dro-ši vien ir mazliet pareizākas uz pārē-jo izrāžu fona, bet es esmu tikai ceļa

Tu esi teicis, ka tev nepatīk peldēt pa dzīvi un nepatīk arī cilvēki, kas vi-sam piekrit. Ar kuriem cilvēkiem tev ir interesanti?

Neesam baigie dzīves čomi, bet man ir daži kolēgi, ar kuriem, kopā strā-dājot, izveidojusies ciešāka saikne. Piemēram, ar absolūti brinišķīgo aktri-si Vitu Vārpiņu varam sazvanīties kaut nakts laikā un parunāties par būtisko. Bet tādu cilvēku ir maz. Turklat intere-sei vienam par otru jābūt no abām pu-sēm, un tas ir jāsajūt. Bet lielākoties mēs esam šī laika virspusējibas un ne-ieinteresētibas upuri. Artūrs Skrastiņš reiz pirms gadiem pieciem teica: «Mēs izdarām savu darbu un pēc tam ātri pa-zūdam. Agrāk bija tā, ka mēs paliekam, sēzam, runājam.» Man arī Dailes teātri pietrūkst ģimenes, pleca sajūtas. Tagad mēs esam tādi egocentriski, katrs pats par sevi.

Kritiku tu proti pieņemt?

Man patīk runāt skaidru valodu. Ja kaut kas ir sūds, tad tas ir jāsaka, pat la-biem draugiem. Kad iestudēju savu otro izrādi ar Vitu Vārpiņu galvenajā lomā, pirms tam teicu: «Sakiet droši, ko jūs domājat par izrādi, es nebaidos. Jo tā jūs man palīdziet augt.» Mēs nevaram visu glorificēt, māksligi jūsmot par kaut ko. Un nevar arī visu laiku dzīvot kaut kādā ilūziju burbuli, iztēlojoties, ka pil-nīgi viss tev sanāk, tikai pārējie neko nesaprogt.

Bet vai kāds tev tiešā tekstā par kādu no taviem iestudējumiem ir pateicis – sūds?

Ja godīgi, es netiku galā ar savu otro iestudēto izrādi – *Ja tevis vairs nebū-tu*. Izrāde nebija slikta, bet kolēgi – gan Ilzite (Ilze Kuzule-Skrastiņa), gan Artūrs (Artūrs Skrastiņš), kuru abu viedoklis man ir svarīgs, – pēc tam man pateica, ka šis nav izdevies. Un viņi man atgādi-nāja arī manis paša teikto: tu teici – si-tiet mani, nu tad saņem to sitienu! Un tas bija nesaudzīgi, bet baigi veselīgi. Jo, ja reiz kaut ko tādu pasaki, tas nozī-mē, ka tev nav vienalga. Un es novērtē-ju arī to, ka nav šīs izlikšanās. Protams, ir jāatrod veids, kad un kā teikt. Es pats tā kādreiz esmu darijis, bet tas ir pilnīgi nepareizi – uzreiz pēc pirmizrādes pie-iet klāt aktierim un pateikt: tas ir pilnīgi garām. Ja jūti vēlmi kaut ko teikt, tad ar šo tekstu ir jāiet pie režisora, jo izrā-de ir viņa atbildība.

Kaut kad sen Rūjienā žetonvakarā tu izrādē *Mūzikas skābas* esot spēlējis kapteini fon Trapu. Vai tu redzi sevī kādas Trapa ieziemes?

Starp citu, mana klassesbiedre žurnā-liste Inga Spriņģe torez spēlēja Mariju. Bet kas manī ir no fon Trapa? Es gribu vēl bērus. Tas mūs varētu vienot.

Es jau neesmu nekāda *lastočka* vai ābolmaize. Man ir karstas asinis – neļaušu sev darīt pāri un cīnīšos.

pateiksi, ka no tā visa baidies?! Iznācu no tām atrakcijām ārā, pārkliedzies no bailēm, gandrīz bez balss. Bet mazie lai-mīgi. Un, ja viņas laimigas, es ar.

Kādā intervijā tu pats atzini: esmu pārāk pareizs, apzinīgs, pārlieku cen-tīgs. Kā tev šķiet – to pareizību un centību kāds novērtē?

Es gan esmu ideālists un perfekcio-nists, bet centīgums un pārcentība ir jā-izslimo un jāizskauž. Jo tad tas ir tāds Antiņš *bišķiņ*. Savos pēdējos dzīves ga-dos kā telefona un saziņas draugs man ļoti mīļ kluva teātra kritikis Normunds Naumanis. It kā tas ir tabu – aktieriem un režisoriem draudzēties ar kritikiem, bet mēs kaut kā noķērām to *filingu* paru-nāties par teātra aizkulīsem, par virzību mākslā. Kaut arī ne visam, ko Normunds teica, piekritu, bet man patika, kā viņš domā, un viņš bija viens no cilvēkiem, kuru es respektēju, kurā ieklausījos.

Ari Kārlis Auškāps, mūsu kursa vadītājs, kas, uzņemot mani Dailes teātra 8. studijā, pavēra man vārtus uz mākslas pasaulli, manā dzīvē bija diezgan svarīgs cilvēks. Nu viņš ir miris, un Normunds arī ir miris. Šobrid man īsti nav tāda ga-rīgā līdera un cilvēka, kam sekot un no kā iedvesmoties. Un tas ir nomāeoši.

sākumā, es nesteidzos. Taču radošā brī-vība mani vilina. Man ir viena brīnišķī-ga ideja – radīt formas izrādi, kurā mēs jēgpilni dauzāmies un kurā vispār nav pareizuma.

Kad veidoji izrādi Ak, tētit!
Nacionālajā teātrī, tu visiem aktieriem liki uzrakstīt stāstu par savu tēti. Ko tu pats rakstītu savā stāstā par tēti?

Man tētis dzīvē vienmēr ir bijis ļoti ipašs un svarīgs. Mammal pirms manis jau bija bērns, un es savam tēvam biju pirms. Kad pēc septiņiem gadiem pie-dzima māsa, es kļuvu par vidējo bērnu. Un šo vidējā bērna sāpi, kad daļa uzma-nības aiziet vecākajam brālim, jo viņa tēvs aizgājis bojā, un daļa uzmanības – māsiņai, jo viņa ir jaunākā, esmu izru-nājis ar savu terapeitu. Protams, visu laiku esmu jutis mammas mīlestību, bet tā sadalījās, un tad es kaut kā vairāk pieslējos tētim. Tētis (pēc profesijas ag-ronoms) man vienmēr ir bijis varonis, neskatojoties uz to, kam visam (bezdarbs kādu bridi, alkohols) viņš gājis cauri. Jo dzīves izpratnes ābeci pašos pamatos viņš man iemācīja jau bērnībā, un par to milzīgs paldies. Žēl, ka mums ne-sanāk tik bieži tikties, bet gan tētis, gan mamma zina, ko es pret viņiem jūtu.